

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.Ciceronis epistolarvm ad T.Pomponivm Atticvm
liber sextvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

psertim cū integrā rē, & cām reliquerim. Reliqua sunt domestica. De *quodammodo*, pbo idē qđ
tu Posthumie filiē, qm̄ Pomelia nugať. sed vellē adesses. A Q. fratre his mētib⁹ nihil expecta
ris. nā Taurus propter niueis ante mensem Iuniū transiri non pōt. Hermū, vt rogas, creber
rimis literis fulcio. P. Valerium negat habere quicq̄ Deiotarus Rex, eūq; ait se sustētari. Cū
scies Romę intercalatū sit, nec ne, velim ad me scribas certū, quo die mysteria futura sint. Li
teras tuas minus paulo expecto, q̄ si Romę esses, sed tamen expecto. Vale.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM
LIBER SEXTVS.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Ccepi tuas literas ad quintū milliare Laodiceę, quas legi libentissi
me, plenissimas amoris, humanitatis, officii, diligētię. Iis igit respō
debo. Sic em̄ postulas, nec *οικονομίων* meā institua, sed ordinē cōser
uabo tuū. Recentissimas a Cibyrata meas literas habere ais ad. X.
Cal. Octob. datas, & scire vis, tuas ego quas acceperim: omnes fere,
quas cōmemoras, p̄ter eas, quas scribis Lētuli pueris, & Equotutio,
& Brūdusio datas. Quare nō *οίχεται* tua industria, qđ vereris, sed
p̄clare ponis. siquidem id egisti, vt ego delectarer. Nā nulla re sum
delectatus magis, q̄ meā *βαθύτητα* in Appio tibi, liberalitatē etiam
in Bruto p̄bari vehemēter gaudeo, ac putarā secus. Appius em̄ ad

me ex itinere bis, terve *υπερμεγαλόμυθος* literas miserat, q̄ quaedam a se constituta rescinderē.
Vt si medicus, cum agrot⁹ alii medico tradit⁹ sit, irasci velit ei medico, qui sibi successerit,
si quę ipse in curando constituerit, immutet ille: sic Appius, cū *ἡ ἀφαιρέσις* Prouinciā cu
rarit, sanguinē miserit, q̄cqd potuit detraxerit, mihi tradiderit enectā, & *πρὸς ἀνατρεπευμένην*.
Ama me, non libēter vidi. sed modo succēset, & modo gratias agit. Nihil em̄ a me fit cū vlla
illius cōtumelia: tantūmodo dissimilitudo meę rationis offendit hominē. Quid em̄ potest ef
se tam dissimile, q̄ illo imperāte exhaustā esse sumptib⁹, & iacturis Prouinciā: nobis obtinētis
bus eā, nūmū nullū esse erogatū nec priuatim, nec publice? Quid dicā de illius p̄fectis: comiti
bus: legatis: quid etiā de rapinis: de libidinib⁹: de cōtumeliis? Nūc aut̄ domus mehercule nul
la tāto cōsilio, aut tāta disciplina gubernat, aut tā modesta est, q̄ nostra tota Prouincia. Hęc
nōnulli amici Appii ridicule interpretāt, qui me idcirco putēt bene audire velle, vt ille ma
le audiat: & recte facere non meā laudis, sed illius cōtumelię causa. Sin Appius, vt Brutī lite
rę, quas ad te misit, significabant, gratias nobis agit, non moleste fero. sed tñ eo ipso die, quo
hęc ante lucē scribebā, cogitabā eius multa inique constituta, & acta tollere. Nunc venio ad
Brutū, quē ego omni studio, te auctore, sum cōplexus: quē etiam amare cœperam, sed dico re
uocauī me, ne te offenderē. Noli enim putare me quicq̄ maluisse, q̄ vt mandatis tuis satisfac
cerē, nec vlla de re plus laborasse. mandatorum autem mihi libellum dedit, iisdēq; de reb⁹ tu
mecū egeras. Omnia sum diligentissime persecurus. Primū ab Ariobarzane sic cōtendit, vt ta
lenta, q̄ mihi pollicebat, illi daret: quoad mecū Rex fuit, perbono loco res fuit. post a Pōpeiū
pcuratoribus sexcentis premi cœptus. Pompeius autem cum ob cæteras causas plus potest
vnus, q̄ cæteri omnes, tum q̄ putatur ad bellū Parthicū esse vēturus, ei tamen sic nunc sol
uitur, tricesimo quoq; die talēta Attica. XXXIII. & hoc ex tributis. Nec id satis efficitur in
vsurā mēstruā. sed Cn. noster clemēter id fert: forte cauet vsurę, nec ea solida cōtētus est. Aliū
neq; soluit quicq̄, nec potest soluere. Nullū. n. arariū, nullum vectigal habet. Appii instituto
tributa imperat: ea vix in fœnus Pōpeiū qđ satis sit, efficiunt. Amici Regis duo, tresve perdis
uites sunt, sed ii suū tā diligēter tenent, q̄ ego, aut tu. Equidem nō desino tñ per literas roga
re, suadere, accusare Regē. Deiotarus etiā mihi narrauit se ad eū legatos misisse de re Brutī,
eos sibi respōsum retulisse, illū nō habere. & mehercule ego ita iudico, nihil illo regno spolia
tius, nihil Rege egentius. Itaq; aut tutela cogito me abdicare, aut, vt p̄ Glabrione Scæuola,
fœnus, & impediū recusare. Ego tñ quas pro te Bruto pmiserā p̄fecturas, Marco Scaptio, &
L. Ganio, qui in regno rem Brutī pcurabant, detuli. nec enim in Prouincia mea negotiaban
tur. Tu autē meministi nos sic agere, vt quot vellet p̄fecturas sumeret, dum ne negotiarent.
Itaq; duas ei p̄fecturas dederam, sed ii, qbus petierat, de Prouincia decesserāt. Nūc cognosce
de Salaminiis, qđ video tibi etiā nouū accidisse, tāq; mihi. Nūq; n. ex illo audiui vllā pecuniā
esse suā. Quin etiā libellū ipsi⁹ habeo, in quo ē. Salaminiū pecuniā debēt M. Scaptio & P. Mātī

† πόντια
vngantur.
Taurus ni
uosus.
Intercalatū
Mysteria.

Audire: be
ne & male.

Vsura mē
strua.

Spoliatius

Epistol. ad T. P. Atticum

nio familiaribus meis. eos mihi cōmēdat. adscribit etiā, & quasi calcar admouet, intercessisse se pro iis magnā pecuniā. Cōfecerā, vt soluerēt cētesimis sexenni ductis cū renouatione singulorū annorū. At Scaptius quaternas postulabat: metui, si impetrasset, ne tu ipse me amare definirēs. nam ab edicto meo recessissem, & ciuitatē in Catonis, & in ipsius Bruti fide locatā, meisq; beneficiis ornatā, fundit⁹ perdidissem. Atq; hoc tempore ipse impingit mihi epistolā Scaptius Bruti, rem illam suo periculo esse. Qd nec mihi vnq; Brut⁹ dixerat, nec tibi etiam, vt pfecturā Scaptio deferrē: id vero p te exceperam⁹ negotiatori. qd si cuiq; huic tñ nō. Fuerat enim pfectus Appio, & quidem habuerat turmas equitū, quibus inclusum in cūria Senatū Salamīne obsederat, vt fame Senatores quinq; necarent. Itaq; ego, quo die tetigi Prouiciam, cū mihi Cypriū legatū Ephesum obuiā venissent, literas misi, vt equites ex īsula statim decederent. His de causis credo Scaptiū iniquius de me aliqd ad Brutū scripsisse: sed tamen hoc sum animo, si Brut⁹ putabit me quaternas cētesimas oportuisse decernere, qui tota Prouincia singulas obseruarem, idq; edixissem, idq; etiā acerbissimis sceneratorib⁹ pbaret: si pfecturam negotiatori denegatam queretur, qd ego Torquato nostro in T. Lemnio, Pompeio ipsi in Sex. Stathio negauī, & iis pbauī: si eqtes deductos moleste feret: accipiā equidē dolorem, mihi illū irasci, sed multo maiorē, non esse eum talem, qualē purassem. Illud quidem fatebitur Scaptius, me ius dicente, sibi omnem pecuniā ex edicto meo auferendi potestātē fuisse. Adde etiā illud, qd vereor tibi ipsi vt probem: cōsistere vsura debuit, quē erat in edicto meo, deponere volebant. Impetraui ab Salaminiis, vt silerēt. Veniā illi quidem mihi dederūt: sed qd iis fiet, si huc Paulus venerit: Sed totū hoc Bruto dedi, q de me ad te humanissimas literas scripsit. Ad me aut, etiam cum rogat aliquid, contumaciter, arroganter, ἀκρογωνίως solet scribere. Tu autē velim ad eū scribas de his rebus, vt sciam quomodo hęc accipiat, facies em̄ me certiozem. Atq; hoc superiorib⁹ literis ad te diligenter perscripseram: sed plane te intelligere volui, mihi nō excidisse illud, qd tu ad me qbusdā literis scripsisses: si nihil aliud de hac Prouincia, nisi illi⁹ beneuolentiā reportassem, mihi id satis eē. Sit sane, quoniā ita tu vis, sed tamē cū eo credo, qd sine peccato meo fiat. Igit̄ meo decreto soluta res Scaptio statim: q decretū sit, tu iudicabis, ne ad Catonē qdem puocabo. Sed nolī me putare ἐσκελεύματα illa tua abiēcisse, q mihi in viscerib⁹ herēt. Flens mihi meā famā cōmēdasti, quā ep̄la tua est, in q nō mētionē facias: Itaq; irascat q volet, patiar. τὸ γὰρ εἶ μετ' ἐμοῦ, p̄sertim cū sex libris tanq; p̄dibus me ipsum obstrinxerim, quos tibi tam valde p̄bari gaudeo. E quibus vnū ἰσορικὸν requiris de Cn. Flauio Anniū filio: ille vero ante decemuiros non fuit, quippe qui Aedilis Cūrulū fuerit, qui magistratus multis annis post decemuiros institut⁹ est. Quid ergo proficit, q protulit fastos: Occultatā putāt quodā tēpore istā tabulam, vt dies agēdi peterent a paucis. Nec vero pauci sunt auctores Cn. Flauii scribam, fastos ptulisse, actionesq; composuisse, ne me hoc, vel potius Aphricanū (is em̄ loquit̄) cōmētū putes. δὸκ ἐλαδης. Illud de gestu Histriōnis tu scelestē suspicaris, ego ἀφελῶς scripsi. De me Imperatore scribis, te ex Philotimi literis cognouisse: sed credo te iā in Epeiro cū esses, binas meas de oībus reb⁹ accepisse, vnas a Pinadenisso capto, alteras a Laodicea, vtrasq; tuis pueris datas, quib⁹ de rebus ppter casum nauis gādī, per binos tabellarios misi Romā literas publice. De Tullia mea tibi assentior, scripsiq; ad eā, & ad Terētiā, mihi placere. Tu enim ad me, iā ante scripseras. At vellē te in tuū veterē gregem retulisses. Correcta vero ep̄stola Mēmiana, nihil negotiū fuit. Multo em̄ malo hunc a Pōridia, q̄ illū a Seruilia. Quare adiūges Ausiū nostrū, hominē semp amantem me, nūc credo eo magis, q; debet etiam fratris Appii amorem erga me cum reliqua hereditate creuisse: qui declarauit quātī me faceret cū sepe, tū in Bursa. Næ tu me sollicitudine magna liberaris. Furnii exceptio mihi nō placet, nec ego vllū aliud tempus timeo, nisi qd solū ille excipit. Sed scriberē ad te de hoc plura, si Romē es. In Pompeio te spem omnem otii ponere nō mitor, ita res est, remouendūq; censeo illū dissimulantē. Sed enim οἰκονομία si perturbatior est, tibi assignato, te enim sequor χεδιάζοντα. Cicerones pueri amant inter se, discūt, exercent: sed alter, vt dixit Isocrates in Ephoro, & Theopompo, frenis eget, alter calcaribus. Quinto togā puram Liberalibus cogitabam dare, mandauit enim pater: ea sic obseruabo, quasi intercalatū non sit. Dionysius mihi quidem in moribus est. Pueri autem aiunt eū furenter irasci, sed homo nec doctior, nec sanctior fieri potest, nec tui, meisq; amantior. Thermum, & Syluium vere audis laudari, valde se honeste gerunt. Adde M. Nouium, Bibulum, me, si voles. Iam Scrofa vellem haberet, vbi posset, est enim lautum negotium. Cæteri infirmant ἡλιπευμα Catonis.

Ne ad Ca-
to, quidem
puocabo.
Sex libris q̄
si p̄dibus
obstrinxerim.

ἐφελῶς.

Creuisse
amorem.
Bursa.

Amant in-
ter se.
Toga pu-
ra.

Hort
sius.
anim
sam
olufc
datun
teras
Equid
goriū,
fiet, qu
mihi t
bet aut
Pompe
nostra
li edicto
dicio in
edicto A
multa, q
inter se
ribus ed
alieno, d
cōmode
faciundi
ἀγαθοῦ
ro, & fati
Nugator
do graue
videris qu
ἡδονὸν
diem stat
pactione.
habent ip
mihi fam
cani, ἢ πρ
Metellus p
Censoria
κλέος, inf
At meher
posuit, ani
putauī. Ne
mune erra
ta apud G
deiectum
docuerit. N
Quis Zale
tuo familia
cū post eū
XXX. scrib
nihil adhu
posterior, &
uit. Scribis
uertā q̄ fian
fessisset, ne
De M. Octa

Hortensio q̄ causam meam cōmendas, valde gratū. De Amiano, sp̄i nihil putat esse Dionysius. Terentii nullū vestigiū agnoui. Meragenes certe perit: feci iter p̄ ei⁹ possessionē, in qua animal reliquū nullū erat. Hoc non norā tum, cū Democrito tuo locutus sum. Rhosii causam mādaui. Sed heus tu, quid cogitas infelicitatis! Lancibus, & splendidissimis canistris, nō olusculis nos soles pascere. Quid te in vasis fictilibus appositurū putē! *κέρως* Phœmio mandatum est, reperiet, modo aliquid illo dignū canat. Parthicū bellū impendet. Cassi⁹ ineptas literas misit, necdū Bibulū erāt allatē: quibus recitatis, puto fore, vt aliq̄n commoueat Senat⁹. Equidem iūm magna animi p̄turbatione cōmotus: si, vt opto, non prorogatur nostrum negotiū, habeo Iuniū, & Quintilē in metu, esto, duos quidē mēses sustinebit Bibulus. Quid illo fiet, quē reliquero: p̄sertim si fratrē: quid me aut, si nō tam cito decedo! Magna turba est, mihi tamen cum Deiotaro conuenit, vt ille in meis castris esset cū suis copiis omnibus. Habet autē cohortes quadringentarias, nostra armatura, xxx. equitū erit ad sustentādū quoad Pompeius veniat, qui literis, quas ad me mittit, significat, suū negotiū illud fore. Hyemāt in nostra Prouincia Parthi, expectat ipse Orodes. Quid queris: aliquātum est negotiū. De Bibulū edicto nihil noui prater illam exceptionem, de qua tu ad me scripseras, nimis graui p̄iudicio in ordinem nostrū. Ego tamē habeo *ἰσοδωαμοῦσαν*, sed rectorē ex Q. Municipiū P. F. edicto Asiatico: extra q̄ si ita negotium gestum est, vt eo stari non oporteat. Ex fide bona multa, quē sum secut⁹, Sceuolē misi: nisi illud, in quo sibi libertatē cēsent grēci datā, vt Grēci inter se disceptēt suis legibus. Breue autē edictū est propter hāc meā *διαίρεσιν*, q̄ duob⁹ generibus edicēdū putauī, quorum vnū est prouinciale, in quo inest de rationibus ciuitatū, de ere alieno, de vsura, de syngraphis. In eodē omnia de publicanis, Alterū, quod sine edicto satis cōmode transigi non potest, de possessionibus hereditatum, de possidendis bonis, magistris faciundis, vendendisq̄ ex edicto, & postulari, & fieri solet. Tertium de reliquo iure dicendo *ἀγροφῶν* reliquī. Dixi me de eo genere mea decreta ad edicta vrbana accōmodaturū, itaq̄ curo, & satisfacio adhuc omnibus. Grēci vero exultant q̄ peregrinis iudicibus, vt suis vtuntur. Nugatorib⁹ quidem, inquit, tū se *ἀυτονομίαν* adeptos putāt. Nostri enim credo graueis habent Turpionem sutorium, & Vectium mancipem. De publicanis quid agam videris quærere, habeo in delitiis, obsequor, verbis laudo, orno, efficio ne cui molesti sint. *ἡ ἀδολογία* vsuras eorum, quas pactionibus ascripserat, seruaui etiam Seruilius. Ego sic diem statuo satis laxam: quā ante si soluerint, dico me centesimas ducturū: si nō soluerint, ex pactione. Itaq̄ & Grēci soluunt tolerabili fœnore, & publicanis res est gratissima, si illa iam habent pleno modio, verborum honorem, inuitationem crebram, quid plura: sunt omēs ita mihi familiares, vt se quisq̄ maximū putet. Sed tñ *μικρὸν αὐτοῖς*, scis reliqua. De statua Aphricani, *ἡ πρᾶγματῶν ἀσυγκλώσῳ*, sed me ipsum delectauit in tuis literis. Ain tu, Scipionem hic Metellus proauum suum nescit Censorem fuisse! Atqui nihil habuit aliud inscriptum, nisi Censoria statua, quæ ad Op̄is per te posita in excelsis est. In illa autem, quæ est ad *πόδας ἡρακλέους*, inscriptum est Cosl, quam esse eiusdem, status, amictus, annulus, imago ipsa declarat. At mehercule ego cum in turmam auratarum equestrium, quas hic Metellus in Capitolio posuit, animaduertissem in Serapionis subscriptione Aphricani imaginem, erratum fabrilē putauī. Nunc video Metelli *ἀνισορροσίαν* turpem. Nam illud de Flauio, & fastis, si secus est, cōmune erratū est, & tu belle *ἡ πόρνη*, & nos publicam prope opinionem secuti sumus, vt multa apud Grēcos. Quis em̄ non dixit *εὐκλινὸν ἐπὶ ἀρχαίας*, ab Alcibiade nauigante in Siciliam deiectum esse in mare! Redarguit Eratosthenes. Afferit enim, quas ille post id tempus fabulas docuerit. Num idcirco Duris Samius, hō in historia diligēs, q̄ cū multis errauit, irridetur! Quis Zaleucū leges Locris scripsisse non dixit! Num igit̄ iacet Theophrastus, si id a Timeo tuo familiari reprehensum est! Sed nescire proauum suum Censorem fuisse turpe est, p̄sertim cū post eū Cos, nemo Cornelius illo viuo Cēsor fuerit. Qd̄ de Philotimo, & de solutiōe HS. XXX. scribis, Philotimū circiter Calend. Ian. in Cherrhonesum audio venisse: at mihi ab eo nihil adhuc. Reliqua mea Camillus scribit se accepisse: ea q̄ sint, nescio, & aueo scire. Sed hāc posterius, & corā fortasse cōmodi⁹. Illud me mi Attice in extrema fere parte epistolē cōmouit. Scribis em̄ sic, *τί λοιπόν*; Deinde me obsecras amatissime, ne obliuiscar vigilare, & vt aīad uertā q̄ fiant. Num qd̄ de quo inaudisti: etsi nihil eiusmodi est, *καὶ γὰρ καὶ δὲ*. Nec em̄ me fefellisset, nec faller. Sed ista admonitio tua tam accurata, nescio qd̄ mihi significare visa est. De M. Octauiō, iterum iam tibi rescribo, te illi probe respondisse, paulo vellē fidētius. Nam

plena mo dia.

Erratum fabrilē.

Eupolis.

Duris Sa. Zaleuctus Locr.

Epistol. ad T. P. Atticum

Cælius libertū ad me misit, & literas accurate scriptas, & de Patheris, sed a ciuitatib⁹. Rescripsi, alterū me moleste ferre, si ego in tenebris laterem, nec audiret Romę nullū in mea Prouincia nūmū nisi in es alienū erogari: docuiq; nec mihi pecuniam licere, nec illi capere: monuiq; eū, quē plane diligo, vt cū alios accusasset, cautius uiueret. Illud autē alterū, alienū esse existimatiōe mea, Cibyratas imperio meo publice venari. Lecta tua epistola, gaudio exultat. Etenim scripta belle est, meq; apud eū magna in gratia posuit. Filiola tua gratū mihi fecit, q; tibi diligenter mādauit, vt mihi salutē ascriberes. Gratū etiā Pylia: sed illa officiosius, q; mihi, quē iā pridē nunq̄ vidit, igitur tu quoq; salutem vtriq; ascribito. Literarū datarū prid. Calen. Ian. suauē habui recordationē clarissimi iurisiurādi, qd̄ ego non eram oblitus. Magnus enim pretextatus illo die fuit. Habes ad omnia, nō vt postulasti, *ἀγύσεια χαλκείων*, sed paria parib⁹ respōdimus. Ecce autem alia pusilla ep̄la, quā nō relinq̄am *ἀνοῦ ἀφώνησε*. Bñ mehercule potuit Luceius Tusculanū, nisi forte solet cū suo tibicine: & velim scire quis sit status eius. Lentulū quidem nostrū p̄torē Tusculanū p̄scripsisse audio, cupio hos expeditos videre, cupio etiā Sestium, addes etiā iis Cæliū, quib⁹ omnib⁹ *αἰδέομαι μὴ ἀνίνασθαι, δέισσιν δ' ἵνα δέχθαι*. De Mēmio restituendo vt Curio cogitet, te audisse puto. De Egnatii Sidicini nomine, & nec nulla, nec magna spē sumus. Pinnaium, quē mihi cōmendas, diligentissime Deiotarus curat, grauius agrū. Respōdi etiā minori. Tu velim, dum ero Laodicee, idest ad Id. Maii, q̄ sapissime mecū per literas colloquare: & cū Athenas veneris (Iam enim sciemus de reb⁹ vrb̄anis, de Prouinciis, quæ omnia in mēsem Martium sunt collata) vtriq; ad me tabellarios mitta. Et heus tu, Ianuarios a Cæsare per Orodem talenta Attica. L. extorsistis: in quo, vt audio, magnū odiū Pompeii suscepistis. putat enim suos nummos vos comedisse, Cæsarem in merito reedificando diligentiorē fore. Hoc ego ex P. Vedio magno nebulone, sed Pōpeiū tñ familiari, audiui. Hic Vedius venit mihi obuiam cum duobus Effedis, & rheda equis iūcta, & lectica, & familia magna, pro qua si Curio legem pertulerit, HS. centena pendat necesse est. Erat preterea Cynocephalus in Effedo, nec deerat Onagri. nūq̄ vidi hominē nequiorē, sed extremū audi. Diuersatus est Laodicee apud Pōpeium. Vidi illū ibi, sua deposuit cū ad me p̄fectus est. Moritur interim Vindillus, q̄ res ad Magnū Pōpeium pertinere putabat. C. Vennonius domū Vindilli venit, cum omnia obfignaret, in Vedianas res incidit. In his inuētę sunt quinq; lagycule matronarū, in quibus vna sororis amici tui hominis Bruti, q̄ hac vtatur, & illius Lepidi, q̄ hęc tā negligēter ferat. Hęc te volui *ἄριστορῆσαι*. Sumus. n. ambo belle curiosi. Vnū etiā velim cogites. Audio Appiū *προπύλαιον* Eleusine facere: nū in Epeiro fuerim⁹, si nos quoq; Acēdemie fecerimus! Puto inquires, ergo id ipsum scribes ad me. Equidem valde Athenas ipsas amo. Volo esse aliquod monimentum: odi falsas inscriptiones statuarū alienarum, sed vt tibi placebit, faciesq; me in quem diem Romana incidunt mysteria, certiorē, & quomodo hęc maris. Cura vt valeas. Post Leuctricam pugnam die septingentesimo sexagesimo quinto.

Talēta Attica.

Effedum.
Rheda.
Cynocephalus.
Vindillus.
Laguncule matronarū

T. P. ATTICO.

Vm Philogenes libertus tuus Laodiceā ad me salutādī causa venisset, & se statim ad te nauigaturū esse diceret, has ei literas dedi, quibus ad eas scripsi, quas acceperam a Bruti tabellario. Et respondebo primum postremę tuę paginę, quę mihi magnę molestię fuit. Q; ad te scriptum est ab Cincio de Stathii sermone, i quo hoc molestissimū ē, Stathiū dicere a me quoq; id consilium probari. De isto autem hactenus dixerim, me vel plurima vincula tecum summę coniunctionis optare, & sunt amoris arctissima. Tantum abest, vt ego ex eo, quo astricti sumus, laxari aliquid velim. Illum autem multa de istis rebus asperius sole re loqui, sępe sum expertus, sępe etiā leniui iratū. Id scire te arbitror. In hac autē peregrinatione militiave nostra, sępe incēsum ira vidi, sępe placatum. Quid ad Stathiū ascripserit nescio, quicquid acturus de tali re fuit, scribendum tamen ad Libertum non fuit. Mihi autē erit maxime curę, ne qd fiat secus, q̄ volum⁹, q̄q̄ oportet. Nec satis est in eiusmodi re, se quęq; p̄stare, ac maxime partes istius officii sunt pueri Ciceronis, siue iam adolescentis, qd̄ quidē illum soleo horrari, ac mihi videtur matrem valde, vt debeat, amare, teq; mirifice. Sed est magnū illud quidē, verūtamen multiplex pueri ingenium, quo ego regendo habeo negotiū satis. Qm̄ respōdi tuę paginę postremę prima mea, nunc ad primam reuertar tuam. Peloponnesias ciuitates omneis maritimas esse hominis nō nequā, sed etiā tuo iudicio probati, Diocęarchi tabulis credidi. is multis noib⁹ in Trophonia Nacheronis narratiōe grecos in eo re

prehēdit, q̄ mare tā securi sunt, nec vllum in Pelopōneso locū excipit. Cum mihi auctor plāceret: Eteñ erat ἰσορικότατος, & vixerat in Pelopōneso: admirabar tñ, & vix aggrediēs cōmunicauī cū Dionysio: atq; is primo est cōmot⁹, deinde q̄ tū de isto Dicēarcho nō min⁹ bene existimabat, q̄ tu de C. Vestorio. Ergo de Meluino nō dubitabat, quin ei crederemus. Arcadij̄ censebat esse Lepreon quoddā maritimū. Tene autē, & Aliphēra, & Tritia νεόκισσα, ei vīdebant, idq; τῶν νεῶν καταλόγῳ cōfirmabat, vbi mērio nō fit istorū. Istū itaq; ego locū totīdem verbis a Dicēarcho trāstuli, Phlīasios dici sciebā, & ita fac vt habeas, nos qdē sic habemus. Sed primo me ἀναλογία deceperat φλιῶς, ὀπῆς, σίπῆς, ὀπῆνῶν ὀρυντίς. Sed hoc cōtinuo correximus. Letari te nostra moderatōne, & cōtinētia vīdeo. Tum id magis faceres, si adesses. atq; hoc foro qd̄ egi ex Id. Feb. Laodiceā ad Cal. Maii omnīū Dīcecesum p̄ter Cilicij̄ mirabilia quādā effecimus. Ita multę ciuitates omni aere alieno liberatę, multę valde leuatę sunt, oēs suis legibus, & iudiciis suetę ἀνενομίαν adeptę, reuixerūt. His ego duobus generibus facultatē ad se aere alieno liberādas, aut leuādas dedi. immo q̄ oīno nullus in imperio meo sumptus factus est. nullū cū dico, nō loquor ὑπερβολικῶς. nullus inquā ne Teruncius q̄dem. Hac autē re incredibile est quātū ciuitates emerferint. Accessit altera. Mira erāt in ciuitatibus ipsorū furta gręcorū, q̄ magistratus vī fecerant. Quęsiui ipse de iis, q̄ annis decē proximis magistratū gesserant, aperte fatebant. Itaq; sine vlla ignominia suis humeris pecunias populis restulerūt. Populi autē nullo gemitu publicanis, q̄bus hoc ipso lustro nihil soluerāt, etiam superioris lustrī reddiderūt. Itaq; publicanis in oculis sumus, gratis inquīs vīris, sensimus. Iā cętera iurisdīctio nec imperita, nec demēs cū admirabili facilitate. Aditus autē ad me minime puīnciales, nihil per Cubiculariū, ante lucem inambulabā domi, vt olim cādīdatus. Grata hęc, & magna, mihiq; nōdū laboriosa ex illa vetere militātia. Non. Maii in Ciliciam cogitabam: ibi cū Iunium mēsem cōsumpsissem, atq; vtinā in pace (magnum em bellū impendet a Parthis) Quintilē in reditu ponere. Annuē em mihi op̄erē ad. III. Calen. Sextil. emerentur. Magna autem in spē sum, mihi nihil tēporis proगतū iri. Habebā acta vrbana vsq; ad Non. Mart. ex quibus intelligebā Curionis nostri constātia, oīa potius actū iri, q̄ de Prouinciis. Ergo, vt spero, p̄dīe te videbo. Venio ad Brutū tuū, immo nostrū, (sic em maui) equidē oīa feci, q̄ potui aut in mea Prouincia pficere, aut in regno experiri. Oī igit̄ modo egi cū Rege, & ago quotidie, per literas scilicet. Ipsum em quatrīduū mecū habui turbulētis in rebus, quibus eū liberaui. Sed & tū p̄sens, & postea creberrime nō destiti rogare, & petere mea causa, suadere, & hortari sua. Multū pfeci, sed quātū, non plane (qa longe absum) scio. Salaminios autem (hos enim poterā coercere) adduxi, vt totum nomen Scaptio vellent soluere. sed centesimis ductis a p̄xima quīdem syngrapha, nec perpetuis, sed renouatis quotannis numerabantur nūmi. Noluit Scapti⁹ (Tu, q̄ ais Brutū cupere?) aliquid perdere. quaternas habebat in syngrapha, fieri nō poterat: nec si posset, ego pati possem. Audio omnino Scaptiū p̄nitere. nam qd̄ S. C. esse dicebat, vt ius ex syngrapha diceret, eo cōsilio factū est, q̄ pecuniā Salaminii contra legē Gabiniā sumperant. Vetabat autē A. Lexius dici de ita sumpta pecunia. Decreuit igitur Senatus, vt ius diceret ista syngrapha. nūc ista habet iuris idē qd̄ cetera, nihil p̄cipui. Hęc a me ordine facta, puto me Bruto pbaturū, tibi nescio. Catoni certe pbabo. Sed iā ad te ipm̄ reuertor. Ain tandē Artice laudator integritatis, & elegantie nostre, ausus es hoc ex ore tuo, inquit Ennius, vt equites Scaptio ad pecuniā cogendā darem me rogare: an tu si mecū esses, qui scribis morderi te interdum, q̄ nō simul sis, paterere me id facere, si vellē? Nō amplius, inquit, quinquaginta. Cum Spartaco minus multi primo fuerunt. Quid tādē isti mali in tam tenera Insula nō fecissent? aut immo quid ante aduentum meum nō fecerunt? Inclusum in curia Senatū habuerunt Salaminium, ita multos dies, vt interierint nōnulli fame. Erat enim p̄fectus Appii Scaptius, & habebat turmas ab Appio. Id me igitur, tu cuius mehercule os mihi ante oculos solet versari cū de aliquo officio, ac laude cogito, tu me inquam rogas p̄fectus vt Scaptius sit? At hoc statueramus, negotiatorē neminē: idq; Bruto probauimus. Habebat is turmas, cur potius, q̄ cohortes? sumptuū iā ne poscet vades Scaptius? Volunt inquit principes. scio, nam ad me Ephesum vsq; venerunt, flentesq; equitū scelera, & miserias suas detulerūt. Itaq; statim dedi literas, vt ex Cypro equites ante certā diē decederent. Ob eamq; causam, tum ob cęteras, Salaminii nos in calum decretis suis sustulerūt. Sed iam quid opus equitatu? soluunt enim Salaminii. nisi forte id volumus armis efficere, vt scenus quaternis centesimis ducant. Er ego audebo legere vnq; aut attingere eos libros, quos

Cubicularius.

Emereri.

Quaternas in syngrapha.

Cū Sparta eo minus multi primo.

Epistol. ad T. P. Atticum

Dilaudo.

Plus plusq;
in dies.

Pāmenia.

Valebis.
Saluebis
a meo Cic.

Lōge gētū

tu dilaudas, si tale qd fecero! Nimis inquā in isto Brutū amasti, dulcissime Attice. nos vere or, ne parū. atq; hęc scripsi ego ad Brutū, scripsisse te ad me. Cognosce nūc cętera. p Appio nos hic oīa faciemus, honeste tamē, sed plane libenter. Nec em̄ ipsum odimus, & Brutū amamus, & Pōpēius a me mirifice cōtendit, quē mehercule plus, plusq; in dies diligo. C. Celiū q; storem huc venire audisti. Nescio qd sit, sed Pāmenia illa mihi nō placet. Ego me spero Athenis fore mense Septemb. tuorū itinerū tēpora scire sane velim. *ἐπιθῶν* Sempronii Ruffi cognoui ex epistola tua Corcyra. qd queris: inuideo potētē Vestorii: cupiebā etiā nūc plura garrere, sed lucet, vrget turba, festinat Philogenes. Valebis igit, & valere Pylia, & Cęciliā nō stram iubebis literis, & saluebis a meo Cicerone.

T. P. ATTICO.

Nisi nil sane habebam noui, qd post accidisset, q̄ dedissem ad te Philogeni liberto tuo literas, tamē cū Philorimū Romā remitterē, scribēdum ad te aliquid fuit. Ac primū illud, qd me maxime angebat, nō quo me aliquid iuuare posses, q̄pe res est in manibus, tu autē abes lōge gentium. *ἡ δὲ ἐν μεταχειμῖον νότος κυλινδρῶν κίματ' εὐρείης ἀλόε,* obrepit dies, vt vides. Mihi em̄ ad. III. Calen. Sextil. de Prouincia decedēdū est, nec succeditur. quē relinquā, q̄ Prouincię p̄sit: ratio quidē, & opinio hominū potulat fratrem. primū q̄ videt esse bonus, nemo igit potior: deinde q̄ solū habeo p̄tōiū. Pontinus em̄ ex pacto, & cōuentu (nā ea lege exierat) iā a me discesserat. Questorē nemo dignum putat. etem̄ est leuis, libidinosus, sagax. De fratre autē illud est primū. psuaderi ei nō posse arbitror. odit enim Prouinciā, & Hercule nihil odiosus, nihil molestus. Deinde vt mihi hic nolit negare, quidnā mei sit officii, cū bellū esse in Syria magnū puteat, id videat in hęc Prouinciā erupturū, hic p̄sidiū nihil sit, sumptus annuus decretus sit. Videat ne aut pietatis esse meę fratrem relinquere: aut diligētē nugarū aliqd relinquere! Magna igit, vt vides, sollicitudine afficior, magna inopia cōsiliū. Quid queris: toto negotio nobis opus non fuit. Quāto tua Prouincia melior: Decedes, cum voles, nisi forte iam decessisti: quem videbitur, p̄ficiēs Theoprotiē, & Chaoniē. Necdum ego tamen Quintum conueneram, vt si id iam placeret, scirem posset ne ab eo impetrari: nec tamē, si posset, quid vellem habebam. Hoc est igitur eiusmodi: reliqua plena adhuc & laudis, & gratiē, digna iis libris, quos tu laudas. conseruate ciuitates. cumulate publicanis satisfactum. offensus cōtumelia nemo, decreto iusto, & seuerō perpauci: nec tamē quisq; vt queri audeat. Res gestę dignę triūpho, de quo ipso nihil cupide agemus: sine tuo qdē cōsilio certe nihil. Clausula est difficilis in tradēda Prouincia, sed hęc de aliq; gubernabit. De vrbānis reb; scilicet plura, vt scis, sepius & certiora audis. egdē doleo nō me tuis literis certiorē fieri. huc em̄ odiosa afferebant de Curione, de Paulo: nō quo vllū piculū videā stāte Pōpēio, vel etiā sedente, valeat mō, sed mehercule Curionis, & Pauli meorū familiaritū vicem doleo. Formā igit mihi totius reip. si iā es Romę, aut cū eris, velim mittas, q̄ mihi obuiā veniat, ex qua me fingere possim, & p̄meditari, quo aīo accedā ad vrbē. Est em̄ qdā, aduenientem non esse peregrinum, atq; hospitem. Et qd pene praterii, Brutū tui causa, vt sępe ad te scripsi, feci omnia. Cyprii numerabant, sed Scaptius centesimis renouato in singulos annos fœnore contentus non fuit. Ariobarzanes non in Pompeium prolixior per ipsum, q̄ p̄ me in Brutum: quem tamen ego p̄stare non poteram, erat enim Rex perpauper, aberam q̄ ab eo ita longe, vt nihil possem nisi literis, quibus pugnare non desitit. Summa est hęc pro ratione pecunię. Liberius est Brutus tractatus, q̄ Pompeius. Bruto curata hoc anno talenta circiter. C. Pompeio in sex mēsibus promissa. CC. Iam in Appii negotio quantum tribuerim Bruto, dici vix potest. Quid est igitur, qd laborem: amicos habet, meras nugas. Scaptium, q̄ quia non habuit a me turmas equitum, quibus Cyprum vexaret, vt ante me fecerat, fortasse succenset, aut quia p̄fectus non est, quod ego nemini tribui negotiatori. non C. Vennonio meo familiari, non tuo M. Lemnio. & quod tibi Romę ostēderam, me seruaturum: in quo p̄ seueravi. Sed quid poterit queri is, qui auferre pecuniā cum posset, noluit: Scaptius, qui in Cappadocia fuit: puto esse satisfactum. Is a me cum tribunatum accepisset, quē ego ex Brutū literis ei detulissē, postea scripsit ad me, se vtī nolle eo tribunatu. Caius est quidam, cui cū p̄fecturam detulissē Brutū rogatu, multa & dixit, & fecit cum quadam mea contumelia, P. Clodii causis. Is me nec proficiscentem Apameam profecurus est, nec cum postea in castra venisset, atq; inde discederet, num quid vellem rogauit: & fuit aperte mihi, nec

scio
scis,
ferre
man
Pro
quor
test,
bet. T
li eni
inesse
temne
re sole
epistol
ri. In ca
mans n
rem spe
tenfus
caui ad
me expe
xit. Nol
rabor it
velim m
Pylie, &

ea alia. C
mā salu
lia mea: c
de honor
lud p̄ter
C oīd a d
ōvīs ἡν ὕ
μω, τ
tuę literę
lissime sal

ἡς οὐδὲν
hoc tu in
ἐκ ἡν κρο
ὀβολοῖς δια
τα οὐδὲν
επι, δὲν

scio quare, nō amicus. Hunc ego si in p̄fectis habuissem, quē tu me hominē putares: qui, ut scis, potētissimorū hominū cōtumaciā nūq̄ tulerim, ferrē huius affecle: Et si hoc plus est q̄ ferre, tribuere etiā beneficiū aliqd, & honoris. Igī Caius, cū Apameē me nuper vidisset Romam p̄fiscēs, me ita appellauit. culleolū vix auderē. Vnde, inquit, me iubes p̄tere cibaria? Profecto respōdī lenius, q̄ putabāt oportuisse, qui aderāt: me nō instituisse iis dare cibaria, quorū opera nō essem vsus. Abiit iratus. Huius nebulonis operatione si Brutus moueri potest, licebit eū solus ames, me amulum nō habebis. sed illum eū futurū esse puto, qui esse debet. Tibi tamē causam notam esse volui, & ad ipsum hęc perscripsi diligētissime omnino, soli enim sumus. nullas vnq̄ ad me literas misit Brutus, ne p̄xime quidē de Appio, in q̄bus nō inesset arrogans, ἀκοινώνητον aliqd. Tibi autē valde solet in ore esse. Grauius autē Non contemnerē se, & Reges odisse superbos. In quo tamē ille mihi risum magis, q̄ stomachū mouere solet. Sed plane parū cogitat, qd scribat, aut ad quē. Q. Cicero puer legit, ut opinor, certe epistolā inscriptā patri suo. solet em̄ aperire, idē de meo cōsilio, si qd forte sit qd opus sit sciri. In ea autē epistola erat illud idē de sorore, qd ad me: mirifice cōturbatū vidī puerū, lachrymans mecū est q̄stus. Quid q̄ris: mirā in eo pietatē, suauitatē, humanitatēq; p̄spxi. quo maiorē spem habeo nihil fore aliter, ac deceat. Id te igī scire volui, ne illud qdē p̄termittā. Hortensius filius fuit Laodiceē cū gladiatoribus flagitiose, & turpiter. Hūc ego patris causa vocauī ad corā, quo die venit: & eiusdem patris causa, nihil amplius. Is mihi dixit se Athenis me expectaturū, ut mecū decederet. Recte in quā. qd em̄ dicerē: Omnino puto nihil esse, qd dixit. Nolo quidē, ne offendā patrē, quē mehercule valde diligo. Sin fuerit meus comes, moderabor ita, ne qd eū offendā, quē minime volo. hęc sunt. Etiā illud. Orationē Q. Celeris mihi velim mittas cōtra M. Seruiliū. Literas mitte q̄primum, si nihil fieri, vel per tuum tabellariū. Pylie, & filiē salutē. Cura, ut valeas.

Culleolum vix auderē. Nebulo.

T. P. ATTICO.

Arsum venimus Non. Iun. ibi me multa mouerūt, magnū in Syria bellum, magna in Cilicia latrocinia, mihi difficilis ratio administrandī, q̄ paucos dies habebā reliquos annuī muneris. Illud autē difficillimū, relinquēdus erat ex S. C. q̄ p̄sset. Nihil minus p̄bari poterat, q̄ q̄stor Messinius, nā de Caelio nihil audiebam. Rectissimū videbat Q. Fratrem cū imperio relinq̄re, in quo multa molesta, discessus noster, belli piculū, militū improbitas, sexcēta p̄terea alia. O rē totā odiosam. Sed hoc fortuna viderit, qm̄ cōsilio nō multū uti licet. Tu qm̄ Romā saluus, ut spero, venisti, videbis, ut soles, oīa q̄ intelligis nostra interesse. In primis de Tullia mea: cuius de cōditione qd mihi placeret, scripsi ad Teretiā, cū tu in Grecia esses. Deinde de honore n̄so. q̄. n. tu abfuisi, vereor ne satis diligēter actū in Senatu sit de literis meis. Illud p̄terea μουσικώτορον ad te scribā. tu sagacius odorabere. τῆς δάμαρτος μὲν ὁ ἀπελεύθερος (οἶδα δὲ λέω) ἔδοξέ μοι πρῶτον, ὅτι ὡν ἀλογισμῶν πρὸς ἐφθέρῳ, διεφθαρέναι τὰς ψυχὰς ἐκ φιλωνῆς τῆς ὑπάρχοντων ἔκροτωνιάτος πρῶτον νοκτόνος. δεύροια δέ, μὴ νοκῆσθαι ἐν δῆπρ τοῦτο πρὸς κεφάλαιον, τὰ λοιπὰ δὲ ἀσφαλείας. nō queo tātū quātū vereor scribere. Tu autem fac, ut mihi tuę literę volēt obuię. Hęc festinans scripsi in itinere, atq; agmine. Pylie, & puellę Caciłię belissimę salutem dices. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Nunc quidē p̄fecto Romę es, quo te (si ita est) saluum venisse gaudeo. Vnde quidē q̄diu abisti, magis a me abesse videbare, q̄ si domi esses. Minus em̄ mihi meę notę res erāt, minus etiā publicę. Quare velim, etsi (ut spero) te hęc legente aliquantū tamē vię p̄cessero, tamen obuias mihi literas q̄argutissimas de omnibus rebus crebro mittas. In primis de quo scripsi ad te antea τῆς ἀλόχου φιλωνῆς, ὁ ἀπελεύθερος, ἔδοξέ μοι θαμὰ βαπτίζων, καὶ ἄλλων ἐν τῆς συλλότοις καὶ τὰς λέχαις ὑπόβῃ διεφθαρέναι τὰς ψυχὰς ἐν τῆς ὑπάρχουσι τῆς ἔκροτωνιάτος. hoc tu indaga ut soles. Ast hoc magis. ἐξ λόφου ταχῶν πρὸς ἄκρον αὐτὸν περὶ φείλοντα μνῆς ἐκ τῆς κροτωνιάτων, καὶ ἐκ τῆς χειρῶν σιαιῶν, καὶ ἄλλας πρῶτον κλήρων. τούτων δὲ οὐδὲ ὀβολὸν διαλύσας πάντων ὀφληθέντων ἔδωκε μισθὸν τῆς νομισίας. τὸν δὲ ἀπελεύθερον αὐτὸν ὄντα ὁμῶν μόνον τῶν κόνωνος πατρὶ μὲν ὀλοχρῶς πεφρονῆναι. ταῦτα οὖν πρῶτον μὲν ἵνα πάντα σώσῃτε, δεύτερον δὲ ἵνα τῶν τόπων ὀλιγοκῆς τῆς ἀπὸ φιλωνῆς πρὸς κλήρας, ὅτι αὐτὸν ἠνέγκαιμι.

XXXV Epistol. ad T. P. Atticum

σφοδρὰ δέδοικα. καὶ γὰρ παρὶν πρὸς ἡμᾶς κατασκευάσθαι, καὶ ἄλλοι ἐλπίσας. ἀπηνόητος δὲ
ἄλλοιως ἀπίσκη, ἐπιπῶν, αἰχρὸν τοι δὴρὸν τε μὴ εἶναι, κενεὸν τε νέεσθαι, neq; obiurgavit. Vtere puer
bio, τὰ μὲν δὶδόμενα. Reliqua vide, & quantum fieri potest, perspiciamus. Etsi annuum tempus
est prope, tamē meritū impleamus. dies em. XXXIII. erāt reliqui, sollicitudine Prouincię ta-
men vel maxime vrgebamur. Cū em arderet Syria bello, & Bibulus in tāto mcerore maximā
curam belli sustineret, ad meq; legati eius, & questor, & amici literas mitterēt, vt subsidio ve-
nirem, etsi exercitū firmū habebā, auxilia sane bona, sed ea Galatarū, Pifidarū, Lyciorū (hec
enim sunt nostra robora) tamē esse officiū meū putauī, exercitū habere q̄proximē hostē, quo
ad mihi praeesse Prouincię p Sen. Con. liceret. Sed (quo ego maxime delectabar) Bibulus mo-
lestus mihi nō erat. de omnibus rebus scribebat ad me potius, & mihi decessionis dies λελυ-
θότως obrepebat. Qui cū aduenerit, ἄλλο πρὸς ἡμᾶς quē praefficā, nisi Caelius questor venerit,
de quo adhuc nihil certū habemus. Cupiebam mehercule longiorē epistolam facere, sed nec
erat res, de qua scriberem, nec iocari prae cura poteram. Valebis igitur, & puellē salutem ar-
ticolate dices, nostraq; Pylia.

Proxi-
me hostē.

Pu. articu-
late dices.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO S.

Go dum in Prouincia omnib⁹ rebus Appiū orno, subito sum factus ac-
cusatoris eius focer. Id qdem, inquis, Dii approbēt. Ita velim, teq; ita cu-
pere certo scio. Sed crede mihi, nihil minus putarā ego, q de Cicerone, q
mecum egerat, certos homines ad mulieres miserā, qui Romā venerūt
factis sponsalibus. sed hoc spero melius. Mulieres quidē valde intelligo
delectari obsequio, & comitate adolefcētis. Cetera noli ἡσυχῶν δίζην. Sed
heus tu, τωροὺς εἰς δῆμον Athenis. placet hoc tibi? Etsi nō impediebant
mei certe libri: nō em ista largitio fuit in ciueis, sed in hospites liberalitas: me tamē de Aca-
demie προπυλαίῳ iubes cogitare, qm Appius de Eleusine nō cogitat. De Hortētio te certo
scio dolere, equidē excrucior: decreuerā em cū eo valde familiariter viuere. Nos Prouincię
prae fecim⁹ Celiū. Puerū inquis, & fortasse fatuū, & nō grauē, & nō cōtinentē. Assentior, fieri
non potuit aliter. nā quas multo ante tuas acceperā literas, in qbus ἐπεχε interscripseras,
qd esset mihi faciēdū de relinquēdo ea, q me impugnabāt? Videbā em, q tibi essent ἐπιχειρίσι cau-
se: & erāt eadē mihi puero ne traderē. Pręterea autē illud nō vtile nobis: nā pręter fratrem ne-
mo erat quē sine cōtumelia quaestori, nobili p̄sertim anteferrē. tamē dū impendere Parthi vi-
debantur, statuerā fratrem relinquere, aut etiā Reip. causa contra Sen. Con. ipse remanere, qui
posteaq̄ incredibili felicitate discesserūt, sublata dubitatio est. Videbā sermones, Hui fratrem
reliq; Nū est hoc nō plus annū obtinere Prouinciā? Quid q Senat⁹ eos voluit p̄esse Prouin-
ciis, q nō p̄fuisent? At hic trienniu. Ergo hec ad populū. qd q tecū: nunq̄ essem sine cura, si
quid iracūdius, aut cōtumeliosius, aut negligētius. Que fortuita hominū: qd si filius puer, &
puer bene sibi fidens: q esset dolor, quē pater nō dimittebat, teq; id cēlere moleste ferebat? Ac
nunc Celiū nō dico equidē qd egerit, sed tamē multo minus laboro. Adde illud: Pōpēius eo
robore vir, his radicibus, Q. Cassiū sine sorte delegit, Cesar Antoniū, ego sorte datū offen-
derem, vt etiā inquirerē in eū, quē reliquissē: Hoc melius, & huius rei plura exēpla. Senectū
tū quidē nostrę p̄fecto aptius. Ac te apud eū, Dii boni, quāta in gratia posui: eisq; legi literas
non tuas, sed librarii tui. Amicorū literę me ad triūphū vocant: rē a nobis, vt ego arbitror,
propter hanc παλιγγενεσίῳ nostram non negligendam. Quare tu quoq; mi Attice, incipe
hoc cupere, quo nos minus inepti videamur. Vale.

T. P. ATTICO.

Vint⁹ filius, suapte pie sane, me quidē certe multū hortāte, sed currētē ani-
mum patris sui, sorori tuę recōciliauit. Eū valde tuę literę excitarūt. Quid
queris: confido rem vt volumus, esse. Bis ad te antea scripsi de re mea fami-
liari, si modo tibi reddite literę sunt, gręce ἢ ἀνίγμασι. scilicet nihil est mo-
uendū: sed tamē ἀφελῶς percontando de nominibus Milonis, & vt expediat
vt mihi recepit, hortādo, aliqd ita tu p̄ficiēs. Ego Laodiceę q̄storē Messiniū
expectare iussi, modo ipse venerit, vt cōfectas rationes lege Iulia apud duas ciuitates possim
relinquere. Rhodū volo puerorū causa. inde q̄primū Athenas, etsi Etesia valde refluuerint.
Sed plane volo his magistratibus, quorū volūtate in supplicatione sum expert⁹. Tu tñ mitte
mihi quęso obuiā literas, nūqd putes Reip. nomine tardandū esse nobis. Tiro ad te dedisset

Etesia.

litera
gor: n

COS. fa
se solet
me tard
scendē
ti. Nos
ppraba
Romana
bulus, q
triūpho,
mus, cōfi
ante vēt
tuę, & fil

ex tuis au
lam tū te
manu scrip
le, vt me iu
teras gaud
hercule mi
hereditatē
quo, vt p̄c
tuis literis
xeram prud
Si esset quic
Monebas d
vū me eade
χολία ἐπιχ
accuratius. E
nostrum Sau
ris de Tullio
periculis: de C
ras dedi, quo
est macte scrib

litteras, nisi eum grauius ægrum Elex reliquisssem. Sed nunciant melius esse ei. ego tamen angor: nihil enim illo adolescente castius, nihil diligentius. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Um instituissem ad te scribere, calamūq; sumpsissem, Batonius e nauī recta ad me venit, dum essem Ephesi, & epistolā tuā reddidit prid. Cal. Octob. Latatus sum felicitate nauigationis tuę, opportunitate Pylie, etiā mehercule sermone eiusdē de cōiugio Tullie meę. Batonius autē miros terrores ad me attulit Cęsarianos. Cū Lepta etiā plura locutus est, spero falsa, sed certe horribilia. Exercitū nullo modo dimissurū. Cū illo Pr. Dess. Cassiū Pr. Lentulū COS. facere. Pōpeio in animo esse vrbē relinquere. Sed heus tu, nū quid moleste fers de illo, q se solet anteferre puero sororis tuę filio: at a qbus victus! Sed ad rē. Nos Etesie vehemētissimē tardarūt. Detraxit viginti ipsos dies etiā Aphractus Rhodiorū. Cal. Octob. Epheso descendētes hāc epistolā dedimus L. Tarquinio simul e portu egrediēti, sed expeditius nauigāti. Nos Rhodiorū Aphractis, cęterisq; lōgis nauib; trāquillitates aucupaturi eramus. Ita tū pperabamus, vt nō posset magis. De Rāduscūlo Puteolano gratū. Nūc velim despicias res Romanas. Videas qd nobis de triūpho cogitādū putes, ad quē amici me vocāt. Ego, nisi Bibulus, q dū vnus hospes in Syria fuit, pedē porta nō plus extulit, q̄ domo sua, admiraret de triūpho, equo aīo essem. Nūc vero ἀιχρόν σίωπᾶν. Sed explora rē totā, vt quo die cōgressi erimus, cōsiliū capere possim. At multa, q & pperarē, & ei litteras darē, q aut mecum, aut paulo ante vēturus esset. Cicero tibi plurimā salutē dicit. Tu dices vtriusq; nostrū verbis & Pylie tuę, & filie. Vale.

Aphractus Rhodiorū.

Cic. ad triūphū vocat.

T. P. ATTICO.

N Piræa cū exissem prid. Id. Octob. accepi ab Acasto seruo meo statim tuas litteras: quas qdē cū expectassem iādū, admiratū sum, vt vidi ob signatam epistolā, breuitatē eius: vt aperui rursus συγγυσίω literularū, q̄ solēt tuę copiosissimę, & clarissimę esse. Ac ne multa, cognoui ex eo, q̄ ita scripseras, te Romā venisse ad duodecimū Cal. Octob. cū febre. Percussus vehemēter, nec magis q̄ debui, statim q̄ro ex Acasto. Ille & tibi, & sibi visum, & ita se domi ex tuis audisse, vt nihil esset incōmode. Id videbat̄ approbare, quod erat in extremo, febriculam tū te habentē scripsisse. Sed clamaui tamē, admiratusq; sum, q̄ nihilo minus ad me tua manu scripsisses. Quare de hoc satis. Spero enim, quę tua prudentia, & tēperantia est: hercule, vt me iubet Acastus, confido te iam, vt volumus, valere. A Turannio te accepisse meas litteras gaudeo. πῶς ἀφ' ἡλίου, si me amas, πῶς τοῦ φαρμάκου ἀλλοτρίου ἀντότατα. hanc q̄ me hercule mihi magno dolori est. dilexi enim hominem. Procura (quantulacūq; est) Precianā hereditatē, prorsus illam ne attingas. Dices nūmos mihi opus esse ad apparatus triūphi: in quo, vt p̄cipis, nec me κενόν in expetendo cognosces, nec ἀτυφον in abiciendo. Intellexi ex tuis literis te ex Turannio audisse, a me Prouinciam fratri traditam. Adeo ego non perspexeram prudentiam literarum tuarum: ἐπίστα, vt scribebas, quid erat dubitatione dignum: Si esset quicq; cur placeret fratrē, & talem relinquiri. ἀθέτησις ista mihi tua, non ἐπὶ χῆν, videbat̄. Monebas de Quinto Cicerone puero, vt eum quidem ne vnq; relinquerem. τοῦτο μόνον ἐξῶν υἱέ με. eadem omnia quasi collocuti essemus, vidimus. Non fuit faciendum aliter, meq; ἐπιπᾶχονία ἐπὶ χῆν tua, dubitatione liberauit. Sed puto, te accepisse de hac re epistolam scriptam accuratius. Ego tabellarios postero die ad vos eram missurus, quos puto ante venturos, q̄ nostrum Saufeium, sed eum sine meis literis ad te venire vix rectum erat. Tu mihi, vt pollice ris de Tulliola mea, idem de Dolabella perscribas, & de repub. quam prauideo in summis periculis: de Censoribus, maximeq; de signis, tabulis quid fiat referaturve. Id. Octob. has litteras dedi, quo die, vt scribis, Cęsar Placentiam quattuor legiones. Quęro quid nobis futurū est mactē scribas. Athenis statio mea nunc placet.

Vale.